

Nr. 2.

30. Januar 1907.

23. Aarg.

Josephine Butler.

Da vi den 27. Septbr. 1906 samledes for at afslutte det store, mangeaarige Arbejde for Afskaffelsen af den lovordnede Prostitution i Danmark, et Arbejde, som endelig var kronet med Sejr, da gik vore bedste Tanker til Josephine Butler, med Tak for hvad hun havde været for os i Kampen. En kærlig Hilsen sendte vi hende paa den Dag. Hun modtog den paa sit Dødsleje som en sidste Hilsen fra den Sag, hun havde viet sit Liv.

1866 havde England faaet en Lov om tvungen Visitation af løsagtige Kvinder; 1869 blev denne Lov yderligere skærpet, saa at Politiet fik saa godt som vilkaarlig Magt over enhver „mistænkt“ Kvinde. — Men samtidig vaagnede de engelske Kvinders Kritik af denne Lov, og 1. Jan. 1870 samlede Fru Butler, som da var Præstekone i Liverpool, en Kreds af 67 vaagne energiske Kvinder om sig i sin Dagligstue for at drøfte denne Sag, og disse Kvinder lovede hinanden med Haand og Mund, at de ikke vilde hvile, før den skændige Lov var afskaffet, og dette var Begyndelsen til den internationale Organisation, som i Løbet af den sidste Menneskealder har spredt sig ud over den ganske civiliserede Verden og samlet de ædleste og bedste Mænd og Kvinder i Kampen mod den lovordnede, lovbeskyttede offentlige Usædelighed. I 1888 holdt denne internationale Organisation sit Møde i København, og da saa vi Josephine Butler iblandt os. I Forvejen vidste vi, at hun med enestaaende Energi havde rejst denne Kamp overalt baade i England og paa Fastlandet; vi vidste, at

hun havde talt paa store Folkemøder og under fire Øjne med Statsmænd og Lovgivere; vi vidste, at hun var en af de sjældne Kvinder, der ved Aandens og Hjertets store Gaver havde arbejdet for sin Sag med enestaaende Trofasthed, Handlekraft og Vilje. Og da vi saa stod Ansigt til Ansigt med hende, ja saa forbavsedes vi i Øjeblikket over at se en liden, fintbygget, tilsyneladende skrøbelig Dame med en fin og blød Stemme og et Par milde, kærlige Øjne. Men saa snart hun begyndte at tale — stille, ja man kan bedst sige beskedent, saa forstod vi, at her stod vi over for en mægtig Personlighed, mægtig igennem dette, at hun havde viet alle sine Kræfter i Menneskekærlighedens Tjeneste. Ingen, som var til Stede den Aften i Bethesdas Festsal, da hun talte til de unge, glemmer hende nogensinde. Hun fortalte os selv, hvorledes hun var ført ind paa dette Arbejde. Hun kom en Dag hjem fra en Rejse, og da hun kom til sit Hus, stod hendes eneste lille Pige oppe paa Trappen og bøjede sig ud over Rækværket for at raabe ned til hende, og i det samme fik Barnet Overballance og styrtede ned paa Stenfliserne for hendes Fødder. Og da hun om Natten sad ved sit døende Barns Seng, da forekom det hende først, som om ingen Sorg i Verden kunde sammenlignes med hendes. Men snart indsaa hun det formastelige i en saadan Tanke, og saa lovede hun Vorherre — og sig selv — at om der fandtes større Lidelse i Verden, da vilde hun være med til at afhjælpe den. Snart efter lagde hun Mærke til de stakkels Skøger paa Gaden. Hun gik til dem, talte kærlige Ord til dem, hjalp mange enkelte af dem, ja tog dem endogsaa hjem i sit Hus for at pleje de syge iblandt dem; nogle døde i